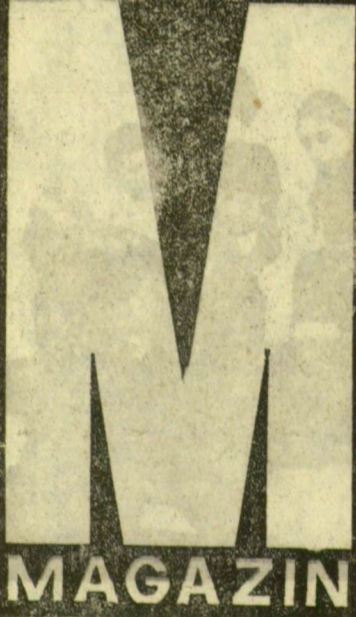

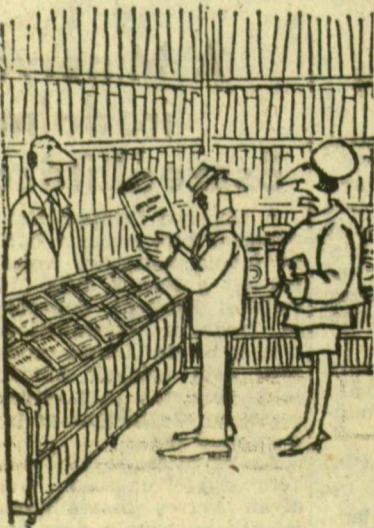
VASÁRNAPI

MAGAZIN

SOKSZINŰ
VILÁG

Könyvesboltban

— Minek akarod te megvenni azt a könyvet, hiszen már van otthon egy!

Telefonos kutya

Aki az angliai Old Windsorban Jean Nash felhívja, a vonal másik végén gyakran csak morgást és csaholást hall. Nash asszony megmondta ismerőseinek, hogy ezen ne csodálkozzanak, ez Kleopátra, az ő telefonmániás kutyája. Az eb egész nap a telefon mellett ül, és lesi a hívásokat. Amint a telefon cseng, mint egy csontot, megragadja a hallgatót, és a kosarába hurcolja — ha csak Nash asszony nem tudja megelőzni.

A technika átka

Bosszantó dolog történt egy olaszországi kis városban két közlekedési rendőrrel. Gyorshajtás miatt pénzbüntetéssel akartak sújtani egy élelmiszer-kereskedőt. A kereskedő rábeszélte őket, hogy büntetés helyett fogadjanak el tőle két pizzát, az olaszok kedvelt nemzeti ételejét. Amikor a közlekedési rendőrök visszatértek a kapitányságra, azonnali hatállyal elbocsátották őket. Elfelejtették ugyanis, gépkocsijuk rádióadó-berendezését kikapcsolni.

Fenyegetés

Lehangoló tapasztalatok arra bírták Palmgren atyát, egy svéd lelkipásztort, hogy templomának gyűjtőperselyét határos módon óvja. Amint illetéktelen megkísérli, hogy a perselyt a helyéről eltávolítsa, megszólal az energikus, fenyegető hang: „Ne lopj!”.

Szórakozottság

Amikor Umberto Fabri öklölvívó a szorítóba ugrott, és fűdököpenyét elegáns lendülettel ledobta, a közönség hangos kiáltozásba tört ki. Ellenfele ismerte fel legelőször a helyzetet, és újra rádobta a boxolóra a kabátot. Fabri elfelejtette felvenni a nadrágját.

Veress
MiklósA LEGKISEBB
FIÚ

„A hegyekbe vezető úton elindult a legkisebb fiú, hogy legyőzze a sárkányt.” — mondta az úrhajós magában. Az ismeretlen bolygó hallgatott. Zöld vért freccsentő ágak zúzódtak össze lába alatt. Ime — mondta magában —, elindulok kedveseimért, a titokzatos fémekért és ásványokért, és mintha csak gyerekkorom ösvényein kanyarognék. Hatan voltak... Hat bátyám volt, aki eltűnt a lángoló hegyekbe vezető úton. Én a legkisebbik, kezembe fogom kardomat, pajzsomat tartom arcom elé...

Az úrhajós szórakegottan csapdosott a karddal az erdőben villogó bogarak közt. Röhej — mondta magában —, ha nem tudnám, hogy beláthatatlan messzeség van a Föld meg a Kék Bolygó között, azt hinném, hogy az öreg Walt Disney kacatjai közt ügetek mindig csak a sárga úton, mindig csak a sárga úton...

Mindig csak a sárga úton, mindig csak a sárga úton — ismételték a törpék. Mindig csak a sárga úton — verte a mellét a bádögember. Mindig csak a sárga úton — zizegte a madár-íjesztő. Lába alatt zöld vért freccsentő ágak fajgattak, ment az úrhajós és káromkodott. Mit szól ehhez a parancsnok, ha megérkezik? „Peter Grass úrhajós jelenti, hogy veszélyes meseállatok támadták meg, s karddal kezében hősi halált halt.”

Fene ezekbe a díszletekbe — ordította az úrhajós és kardját a Gyáva Oroszlán felé hajította. Az oroszlán hasa felhasadt, belei földre ömlöttek, és a sárga utat ragacsosra folyta be a vér. Piros úton sántikált tovább az úrhajós az égető forróságban, eldobta pajzsát. Aztán levette a sisakot és meghallotta a sistergő szeleket. Gyere pajtás — mondta a madáríjesztőnek és megérintette kezét. De szétfeszült a kód, és csak egy ismeretlen növény levelei csapódtak zizegve kezére. Mit szól a parancsnok — tűnődött homlokát törölve. — Legalább ezt a csodabogarat vigyem el neki — nyúlt a bádögember felé.

De már nem volt sem bádögember, se ágak, se törpék. Most vette észre, hogy feljutott a hegyekbe. Sziklák lángoltak körülötte, és valahonnan a didergő ismeretlenből előkuszott egy sárkány. Hét feje volt, huszonnyolc lába, és elcsökevényesedett szárnyai. Öreg jószág — mondta az úrhajós magában —, legalább ezeréves. Most azt kellene gondolnom: „Ime, eljött a legkisebb fiú, hogy legyőzze a sárkányt.” De nem gondolok erre.

Es kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa. Aztán felsikoltott az úrhajós, mikor a bordája összeroppan. Fények villogtak körülötte, és rugalmas fémkarok emelték utánozhatatlan pontos-sággal a többi hat mellé, hogy álmódjon az idők végezetéig.

Sz. Lukács
ImreHARMADIK
KIVÁNSÁG

Az én jó tündérem mindig is az édesanyám volt. Látogathattam bennünket a legnagyobb szegénység, simogatás, jó szó, néhány krajcár mindig jutott nekem. Valahányszor rá gondoltam, jó érzéssel telik meg a szívem.

Akkoriban gyögyült meg. Elfelejtettem a betegséget, én is, teljesült két kívánságom. A harmadik hiányzott; a legszebb karácsonyfa. Nem díszkedhettem sohasem a decemberekkel.

Szaporán írtam a leveleket, kiszakítottam füzetemből, megcímeztem a Jézuskának, összehajtogattam és bedobtam a piros postafiókába. Nem jött rá üzenet.

— Jól megírtad?

— Jól. El is küldtem.

Dugdostam a filléreket. Rossz harisnyaszárba csomóztam, s be a sifon alá. Hét végén anyám kezembe nyomta a pénzt, szaladhattam dianoért. A maradékot összegyűjtöttem. Közel járt már a karácsony, két pengőre beváltottam. Apám meglátta.

— Jó sorod van.

— Dianát hordok érte.

Ismertem a boltosokat. Közel esett hozzánk, Sajtósék üzlete. Valahányszor benyitottam, csengő szólt fejem felett. Kinéztem az ajándékot is.

Az iskolában sokat hazudtam. A mi házuk volt a legkülönb, apámnak aranyórára futotta, sok-sok könyvre, de annyira, el se fért a szobájában. Nagyviromdásból — elsőik közé jutottam.

Akkor kaptuk ki a szünetet. A malmosék fia nevetett.

— Megvan a fám. Este láttam,

— Az enyém nagyobb — hazudtam.

— Nem hiszem.

— Akkor is nagyobb. Be se fér a házba.

Vele tartottam. Átszaladtunk a piactéren, a kövesúton.

Topogtam a konyhában, lekaptam fejemről a kucsmát. A szobában tisztaság, szép bútorok, az ablaknál hatalmas fenyőfa.

— Estére díszítjük.

Kicsit fent hordta az orrát. Egyszer összevesztünk. Ora alatt telefirkált a füzetemet. Művészi rajzokat készített, nagybetűkkel

írta: HÚJE. Meghúztam a haját. A tanító úr észrevette.

— Tartsd a tenyeredet!

El se pityeredtem. A nádpálea eltörött. A tenyerem másnapra megdagadt.

Meleg lett a nagykabát. Kigombolni se mertem, nem hogy levetni. Alatta hordtam anyám elhasznált bekecsét. Elöl is, hátul is biggyesztekdekt rajta a foltok.

— Te mindig hazudol.

— Nem hazudok.

— A fa se igaz. Nincs is olyan nagy karácsonyfád.

— Van, majd megmutatom. Apám hozta.

Csak szerettem volna.

Délután megálltam a Sajtósék üzleténél. Markomban szorítottam a két pengőt, kezemet zsebre dugtam. A gyertyákat néztem. Szép díszek mosolyogtak, csalogattak.

Csengő szólt, rebtent a kopott függöny, kilépett az öreg.

— Mi kell?

— Dísz. Az mennyi? ... A másik?

Leszedegette, a pultra rakosgatta. Szép sorjában. Csillogtak, villogtak a szürke délutánban.

— Veszél?

— Nem.

— Akkor minek nézed?

— Ilyet szeretnék.

— Dianát viszel?

— Azt se.

Fábián Gyula bácsi üzletét is szerettem. Sok petróleumot haza kánnáztam onnan. Hajthattam a mákdarálot, megizzadt az ingem. Mindig így szólt:

— Mit viszel, bikfic?

Soroltam, ő meg rakta, adogatta. Hitelre.

Voltak a boltban. Közel furakodtam, szemem-szám kinyitott, sárga, kék, fehér papírú szaloncukrok.

— Adjak, bikfic?

— Most nem kérek.

Kisurrantam.

Dóczi néni trafikja felvidított. Kincsesbánya volt. Irkák, ceruzák, színesek, képeslapok garmadája, semmi se hiányzott. Hány-szor arra kerültem az iskolából, megálltam a káraknál. Örömmel vált bennem.

Jozef
SzuszkewiczEX
LIBRIS

Sírféve nyitottam az ajtót. Letettem minden pénzemet.

— Ezért mindert kérek.

Radírgumit, ceruzát, színesít, füzetűd papírt, tollhegyet, füzetet, tintát kaptam. Alig győztem hazavinni.

Sötétedett. Anyám ült a kemencénél. Asztalra borítottam a kincsesáram. Összecsapta kezét.

— Mind a Jézus hozta?

— Hogyisne. Vettem.

Megjött apám. Üres marékka. Senki se szólt. A kanapén gubbasztottam.

— Nem is akartátok, hogy karácsonyfám legyen.

Sokáig szilpogtam. Anyám közel hajolt.

— A Jézuska, meg a Jólsten is mi vagyunk. Szegény istennek születünk.

— Mindig ezt mondd.

— Jóra fordul, meglásd.

— Legyen nekem is karácsonyfám.

Eszembe jutott a templomkert, ahol hatalmas fenyőfák nőttek.

— A harangozó ismer. Ad íát.

— Tőle kérjünk?

— Biztosan ad.

Szaladtam. A Selyemkútnál már kipirult az arcom, szaporán szedtem a levegőt. Ahogy közeltem, elbátortalanodtam. Nem is ismer.

Szóltak a harangok. Mire a piactérre értem, elhallgattak. Felszaladtam a lépcsőkön. A kisajtónál találkoztunk.

— Beteg a kistestvérem és nincsen karácsonyfája — mondtam.

— Az nagy baj.

— Itt vannak fák.

Nem mozdult. Jövőgettek a templomba. Peketében, prémes kabátokban. Pihent már az este Vártam. A harangozó nem szólt.

— Hordok vizet a kútról maguknak — vált sírásra a hangom.

— Na hiszen... —

Lefürészelt egy hatalmas alsó ágat.

— El se bírod.

— Viszem én.

Csak húzni tudtam. A kocsiúton vonszoltam. Meglátszott a nyoma.

Anyám a boltból várt. Kis zacskót szorongatott. Elámult.

— Mihez kezdél ezzel a fával?

Húztuk, pihentünk. Nem sokan jártak már az utcán. Ablakok világoltak.

— Felállítjuk? — kérdeztem apámat.

— Bajosan.

Fejszét vett elő. A ház oldalához támasztotta a fát, magasabb-

ra ért a nádtetőnél. Kettévágta. A gerendához erősítette a hegyét meg a falhoz zsineggel. Úgy csüngött a szobában.

— Igazán szép — szólt anyám — felöltöztetjük.

Mi mindent talált ki. Kettétörte a kockacukrokat és belecsavargatta krepp-papírba. Cérnával kötözte az ágakra. Gyertyacsonkok is kerültek elő a gíftan aljából. Papírból virágokat vágott s teleszórt a fenyőt. Szép volt.

— Majd elfelejtettem, a kivegiben dió is kell legyen.

Hozta örömmel. Férakta a színeseket, ceruzákat, még a radírgumit is. Aztán dobozt vett ki a ruhák alól. Addig sohasem látam. Fehér, csillogó koszorút őrizgetett benne. Letépte a gyöngyöket, hosszú cérnaszálakra fűzte.

— Mit esnázsz?

— Csillagokat. Ezek lesznek a csillagok.

Lángolt az arcom. Nem díszítettem a fát, csak csodáltam. Ez volt a legszebb fenyő. A kanapéra húzódtam és nem tudtam a szememet levenni róla.

— Ezt mégse kellene.

Anyám mit sem törődött már a szavakkal. A gyönyörű koszorúból számtalan kis dísz született, a fehér fonálából meg angyalhaj.

Ültünk a sötétben. Anyám keze végigjárt az arcomon, fejemen.

— Minden kívánságom teljesült — mondtam.

— Szegényeknek is lehet karácsonya.

Hirtelen lángallobbant a papír. Végigfutott a fán. Mire apám leverte, eloltotta, feketé lett minden. A csillagokból kormos, szutykos gölyöcskák maradtak. Lepotyogtak a szoba földjére.

Sírni se tudtam. Anyám derekához nyomtam a fejem. Sokára mondtam.

— A hazudásért kaptam.

Töredelmesen bevallottam a beteg testvéremet, a kitalált aranyórát, a sok-sok nem létező könyvet, a süteményt, mindent az égvilágon. Lassan-lassan eleredt a könnyem.

— Ne sírj, fiam. Ilyen hazugság nem bűn a szegénység.

Azóta szeretek hazudni.